

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku B. K.
przy uczestnictwie [...]
o zmianę stwierdzenia nabycia spadku po S. S.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki J. N.
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek B. K. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka J. N. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 14 maja 2015 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 grudnia 2014 r. - którym oddalono wniosek B. K. o zmianę stwierdzenia nabycia spadku po S. S. – w ten sposób, że zmieniając postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 31 marca 1982 r. w części dotyczącej nabycia spadku obejmującego gospodarstwo gospodarstwa rolnego stwierdzono, że z mocy ustawy gospodarstwo rolne położone w G. dziedziczą mąż S. S. oraz córka B. K..

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uczestniczka oparła wniosek na przyczynach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne ma wynikać z odmowy przypisania B. K. statusu uczestniczki w poprzednio toczącej się sprawie, wobec braku dowodu zawiadomienia o terminie posiedzenia w aktach, mimo że w protokole rozprawy odnotowano, że została ona prawidłowo powiadomiona. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej ale i innych podobnych spraw, wymaga

precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudence. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Skarżąca, mimo ciążącego na niej obowiązku nie wskazała przepisu prawa, z którego wywodzi istnienie zagadnienia prawnego. Ponadto tak przedstawiona kwestia dotyczy ustalenia faktycznego, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Kolejna przyczyna kasacyjna dotyczy potrzeby wykładni art. 679 k.p.c. w zw. z art. 524 k.p.c. Powołanie się na nią wymaga wykazania, że określony przepis prawa – mimo wystąpienia takiej potrzeby – nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń i wyjaśnienia, na czym owe rozbieżności polegają (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). Skarżąca wprawdzie przytoczyła orzeczenia

odmiennie wykładające art. 679 k.p.c. do art. 524 k.p.c. i zachodzące pomiędzy nimi relacje, ale pominęła że obecnie stanowisko Sądu Najwyższego co do tej kwestii jest zgodne, gdyż podziela się pogląd wyrażony w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 10 lipca 2012 r., III CZP 81/11, OSNC 2013, nr 1, poz. 1.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 *a contrario* w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

db

l.n